

[Erik Eriksen.]

Jeg kan helt tilslutte mig den resolution, som det sjællandsk-bornholmske venstre gav udtryk for, og når der nu er tale om denne atomfrygt, må jeg så ikke have lov til at spørge: hvis nu Sverige indfører atombevæbning, hvad så med det ærede medlems standpunkt? Er det således med den frygt for radioaktive stoffer, som vi visselig alle nærer, at denne frygt vil være forsvundet for Danmarks vedkommende, hvis Sverige får atombevæbning? Jeg har egentlig indtryk af fra det radikale venstre og fra den tale, det ærede medlem hr. A. C. Normann holdt i dag, at bag al den megen talen om disse ting ligger i virkeligheden et forsøg på at opnå et forlig om forsvaret i den retning, som oppositionen ønsker. Jeg må have lov til at sige, at jeg har ikke nogen nævneværdig tillid til det radikale venstre på dette område, og hvordan skulle man have det? Jeg så forleden referat af et møde, hvor en meget fremtrædende folketingsmand fra det radikale venstre, det ærede medlem hr. Kirkegaard, udtalte om forsvaret disse sætninger — jeg beder om tilladelse til et kort citat —

„Vi har arbejdet for kortere tjenestetid, og det tror jeg vi når gennem forsvarsordningen. 12 måneders tjenestetid er bedre end 16 måneders, og de 8 måneder når vi næste gang.“

Så det ærede medlem er vel egentlig lige ved at fortjene at blive opstillet i Skivekredsen!

Når man læser den slags og sammenholder det med det ærede medlem hr. A. C. Normanns tale, så har vi i oppositionen absolut ikke noget indtryk af, at regeringen som helhed kommer helhjertet og siger: vi ønsker at nå et forlig. Men nu må vi jo se.

Det ærede medlem hr. A. C. Normanns lange forklaring om landsmødet takker jeg for. Jeg havde egentlig ikke bedt om denne lange forklaring; der var ikke et ord i mine udtalelser om, at jeg ønskede en forklaring i så henseende, men det må jo være noget, det har ligget det ærede medlem stærkt på sinde at få sagt. Det ærede medlem sagde her — og det interesserede mig — at når han stemte imod landsmødets resolution, var det på grund af den formelle udformning. Nu har jeg da aldrig troet, det ærede medlem var en sådan formalistisk herre;

jeg havde anset ham for at være noget i retning af det mest uformelle, som tænkes kunne. Jeg havde egentlig så småt regnet med, at hvis den højtærede undervisningsminister engang skulle have en afløser, og man så — nu taler jeg fra min egen kreds — skulle have noget grundtvigsk tillokkende og tillidvækkende uformelt, så måtte det netop være det ærede medlem hr. A. C. Normann. Og så får jeg nu at vide, at han stemmer imod af formelle grunde! Men det vedkommer som sagt ikke mig — deri giver jeg det ærede medlem fuldstændig ret.

Jeg takker også den højtærede statsminister for svaret om markedsplanerne. Den højtærede økonomiminister var også inde på disse ting og kom med nogle betragtninger om de nordiske forhandlinger, som jeg egentlig ikke har grund til at knytte mange bemærkninger til. Jeg skal kun sige, at det, der var i mine tanker, var dette, at jeg syntes ikke rigtig, der var nogen realitetssans bag disse forhandlinger. Den højtærede minister skal jo huske på, at hvis han ønsker at nå frem til det mål, han stiller efter, at få dette fælles nordiske marked, uden at der åbnes adgang for dette marked til videregående samarbejde med andre, så vil den højtærede minister opnå at få en meget stærk forhøjelse af toldpositionerne, uden at han overhovedet skaffer større afsætning for danske landbrugsvarer. (*Økonomiministeren* [Bertel Dahlgaard]: Det er heller ikke det, jeg stræber efter, det ved det ærede medlem godt!). Nej, men jeg gør kun opmærksom på, at det kan blive konsekvensen. Det var det, der lå i mine ord.

Jeg skal om markedsplanerne kun sige, at jeg egentlig forstod, at den højtærede statsminister på en måde nærrede den samme frygt, som vi andre gør, med hensyn til de forhandlinger, der nu finder sted i Stockholm. Jeg kender ikke forhandlingernes forløb ud over det, den højtærede minister nu gjorde rede for, og det, man har kunnet læse i bladene. Men det er jo rigtigt, som den højtærede minister sagde, at tanken åbenbart har vundet varm engelsk og svensk tilslutning og vel også til en vis grad norsk. Jeg forstår at værdsætte, når den højtærede statsminister siger, at nu har udenrigsministeren været deroppe, og den tanke, udenrigsministeren har udkastet, er ikke afvist, men føjede til, at alligevel er man mere